

grund til at nære frygt for, at dens sikkerhed udsættes for fare.

14-magtsforslaget vedtoges med 50 stemmer mod 5, medens 5 (Indien m. fl.) afholdt sig fra at stemme, hvorpå udvalget forkastede det sovjetrussiske resolutionsforslag med 41 stemmer mod 5, idet 13 afholdt sig fra at stemme.

Da sagen kom til behandling i plenarforsamlingen, stillede den sovjetrussiske delegerede et ændringsforslag til 14-magtsresolutionen gående ud på at udelade dels den deri udtalte påskønnelse af kommissionens arbejde, dels henvisningen til 6. plenarforsamlings resolution af 11. januar 1952.

Efter en debat, under hvilken man fra britisk og amerikansk side bestemt modsatte sig ændringsforslagets 2. del, sattes forslaget under afstemning. 1. del vedtoges eenstemmigt, medens 2. del forkastedes. Den således ændrede resolution vedtoges derefter, den 8. april, med 52 stemmer mod 5 (østblokken), medens 3 afholdt sig fra at stemme.

6. De Forenede Staters indblanding i andre staters indre anliggender.

(Dagsordenens punkt 71).

Dette punkt, der må ses i forbindelse med den allerede af 6. plenarforsamling behandlede (og forkastede) tilsvarende klage fra Sovjetunionen (se beretning 6. samling, sp. 6275), var blevet optaget på dagsordenen på anmodning af Tjecoslovakiet, der i 1. udvalg stillede forslag om en resolution, der fordømmer De Forenede Staters angivelige underjordiske virksomhed mod de kommunistiske lande gennem udnyttelse af en bevilling i Mutual Security Act på 100 mill. dollars til understøttelse af personer og flygtninge fra disse lande.

Klagen blev fulgt op af samtlige østeuropæiske landes delegerede, der i en række vidtspændende og stærkt politisk prægede indlæg fremsatte skarpe angreb på De Forenede Staters handlemåde og almindelige politik.

I modsætning til tidligere indskrænkede de vestlige stormagter sig ikke til at tilbagevise angrebene, men lagde hovedvægten på at påvise foreteelser af samme, men langt alvorligere art fra de østeuropæiske landes side.

Som et skolekseksempel på udenlandsk intervention fremhævede den amerikanske delegerede, stærkt støttet af flere vesteuropæiske og sydamerikanske delegerede, regeringsomvæltningen i Tjecoslovakiet i 1948. Den tjecoslovakiske regering skulle, udtalte han, være den sidste til at udvise indignation i et sådant anliggende.

Ved afstemningen forkastedes det tjecoslovakiske resolutionsforslag med 41 stemmer mod 5, medens 14 (deriblandt Indien og de arabiske lande) afholdt sig fra at stemme.

I plenarforsamlingen den 8. april stemtes efter de samme linier: forslaget forkastedes med 40 stemmer mod 5 og 14 ikke-stemmer.

7. Hjemsendelse af medlemmer af de græske væbnede styrker.

(Dagsordenens punkt 70).

Med udgangspunkt i en af Grækenland indgivet klage over, at visse stater i strid med 5. plenarforsamlings resolution af 5. december 1950 fortsat tilbageholder medlemmer af de græske væbnede styrker, fremsatte den græske delegerede i 1. udvalg en indtrængende opfordring til de pågældende stater om at lade de militærpersoner, der ønsker det, vende tilbage til Grækenland.

Talen blev bl. a. imødegået af den sovjetrussiske delegerede, der afviste klagen som grundløs, idet han betegnede de pågældende personer som politiske flygtninge.

Den danske delegerede, landsretssagfører Lannung, afgav et indlæg, i hvilket han ud fra humanitære synspunkter gik ind for en positiv løsning af problemet.

En resolution, til hvilken Danmark var medforslagsstiller, og som indstiller til plenarforsamlingen at rette en indtrængende